

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Cob/133/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119309724
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Barková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6119309724.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Barkovej a členiek senátu JUDr. Ivany Neviďanskej a Mgr. Jany Brídzikovej, v právnej veci žalobcu: MMspol Stavby s.r.o., so sídlom Alexandrov dvor 447, 951 34 Báb, IČO: 47 035 005, právne zastúpený: JUDr. Mgr. Andrea Pállová, advokátka so sídlom Podzámka 2959/18A, 949 01 Nitra proti žalovanému: JUDr. Marianna Kohútová Bérešová, advokátka so sídlom Štefánikova 18, 811 04 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, právne zastúpený: Advokátska kancelária Kohútová Bérešová, spol. s r. o. v skratke AKKB, spol. s r. o., so sídlom Štefánikova 18, 811 04 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 54 228 956, o zaplatenie 12 963,77 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava III č.k. B1-25Cb/29/2021-351 zo dňa 23.06.2023, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava III č.k. B1-25Cb/29/2021-351 zo dňa 23.06.2023 o d m i e t a .

II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava III č.k. B1-25Cb/29/2021-351 zo dňa 23.06.2023 v napadnutom výroku III. p o t v r d z u j e .

III. Žiadna zo strán n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Mestský súd Bratislava III (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo aj ako „súd“) rozsudkom č.k. B1-25Cb/29/2021-351 zo dňa 23.06.2023 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“ alebo aj ako „napadnuté rozhodnutie“) rozhodol v právnej veci žalobcu: MMspol Stavby s.r.o., so sídlom Alexandrov dvor 447, 951 34 Báb, IČO: 47 035 005 (ďalej aj ako „žalobca“ alebo aj ako „klient“) proti žalovanému: JUDr. Marianna Kohútová Bérešová, advokátka so sídlom Štefánikova 18, 811 04 Bratislava - mestská časť Staré Mesto (ďalej aj ako „žalovaný“ alebo aj ako „advokát“), o zaplatenie 12 963,77 eura s príslušenstvom tak, že v časti o zaplatenie sumy 4 920 eur konanie zastavil (výrok I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 412,52 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 412,52 eura od 14.05.2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.) a žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok IV.).

2. Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 261 ods. 1, § 369 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len ako „ObZ“), § 1 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (ďalej len ako „nariadenie vlády č. 21/2013 Z. z.“), § 451 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len ako „OZ“), § 1 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len ako „vyhláška MS

SR č. 655/2004 Z. z.“) a § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 255 ods. 1, ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „CSP“ alebo aj ako „Civilný sporový poriadok“).

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 12 963,77 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 12 963,77 eura od 14.05.2019 do zaplatenia. Žalobca žalobou uplatnený nárok odvodil od skutočnosti, že dňa 01.12.2017 uzavrel so žalovaným Zmluvu o poskytnutí právnych služieb (ďalej aj ako „zmluva o poskytovaní právnych služieb“ alebo aj ako „zmluva“), na ktorej základe žalovaný poskytol žalobcovi právne služby pri uplatňovaní jeho nárokov voči spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o., so sídlom Kapitulska 14/456, 917 01 Trnava, IČO: 46 384 677 (ďalej len ako „spoločnosť Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o.“, do 20.04.2018 obchodné meno: AQUA-RELAX, s.r.o.). Žalovaný vyúčtoval žalobcovi vyúčtovacou faktúrou k prijatým platbám v roku 2018 zo dňa 20.12.2018 zmluvnú podielovú odmenu advokáta v celkovej sume 82 090,63 eura s DPH. Žalovaný na základe čiastkových zálohových plnení k dátumu 09.01.2019 označil ako žalobcom uhradenú sumu vo výške 43 600 eur s DPH. Neuhradený zvyšok advokátskej odmeny mal predstavovať sumu 32 075,55 eura s DPH. Žalobca namietal, že dané nezodpovedá skutkovému a právnemu stavu. Dôvodil, že od nadobudnutia účinnosti zmluvy došlo k vymoženiu sumy spolu vo výške 390 073,35 eura, z čoho počítaná podielová odmena 8,5 % predstavuje sumu 33 156,23 eura, pričom žalobca mu formou zálohových platieb od 04.01.2018 do 09.01.2019 zaplatil sumu 46 120 eur s DPH. Žalobca teda eviduje voči žalovanému preplatok v sume 12 963,77 eura. Nakoľko žalovaný na jeho výzvu na vrátenie preplatku nereagoval, uplatnil si nárok žalobou.

Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 04.07.2019 platobný rozkaz sp. zn. 21Up/737/2019, ktorým návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, v ktorom namietal, že zmluva sa vzťahuje na všetky nároky uplatňované v mene žalobcu voči spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. a na všetky konania, vo vzťahu ku ktorým žalobcu zastupoval, a to bez ohľadu na to, či bolo právne zastupovanie začaté pred dňom datovania zmluvy alebo po ňom, a či došlo k plneniu nárokov zo strany spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. voči žalobcovi pred alebo po uzavretí zmluvy. Žalovaný odkázal na Čl. I ods. 1 a Čl. III ods. 1 zmluvy. Dôvodil, že žalobca kontinuálne potvrdzoval naplnenie zmluvy, nakoľko napriek neudeleniu plnej moci voči nemu v zmysle zmluvy po jej uzatvorení žalobcu právne zastupoval, a to odo dňa udelenia plnej moci na zastupovanie žalobcu voči spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. dňa 09.02.2016. Tvrdil, že skutočnosť, že podľa podmienok zmluvy sa riadia aj všetky úkony právnej pomoci poskytované žalobcovi od 09.02.2016, potvrdil žalobca v podanej žalobe. Žalovaný mal za to, že neudelením plnej moci na zastupovanie po uzavretí zmluvy žalobca potvrdil, že zmluva sa vzťahuje aj na úkony právnej pomoci vykonané na základe plnej moci zo dňa 09.02.2016 pred uzavretím zmluvy. Žalovaný uviedol, že žalobca kontinuálne a opakovane platil zálohové faktúry, čím opakovane potvrdzoval obsah zmluvy. Uvedené podľa žalovaného potvrdil žalobca v žalobe, kedy započítal na ním uhradenú sumu aj faktúru č. 001012018 zo dňa 04.01.2018 s rozpisom služieb právneho poradenstva za obdobie od 01.06.2017 do 30.07.2017 a faktúru č. 004022018 zo dňa 12.02.2018 s rozpisom služieb právneho poradenstva za obdobie od 01.08.2017 do 30.09.2017, ktoré spolu predstavujú sumu 4 920 eur, a ktoré by žalobca teda nemal započítavať do sumy podielovej odmeny v zmysle zmluvy. Zároveň podielová odmena ním vyúčtovaná a uhrádzaná žalobcom bola vyúčtovaná zo žalobcom prijatých mimosúdnych plnení zaplatených spoločnosťou Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o., ohľadom ktorých zastupoval žalobcu na základe plnenej moci zo dňa 09.02.2016. Žalovaný ďalej uviedol, že ako platiteľ DPH je povinný vyúčtovať plnenie spolu s DPH. Žalobca v žalobe uznal podielovú odmenu minimálne vo výške 33 156,23 eura, z čoho vypočítaná DPH predstavuje 6 631,24 eura, teda spolu 39 787,47 eura. Dôvodil, že ak sa od sumy 39 787,47 eura odpočíta žalobcom uvedená suma 46 120 eur, zostáva suma 6 332,53 eura, od ktorej je potrebné odpočítať ešte sumu 4 920 eur. Žalovaný tvrdil, že žaloba je minimálne v sume 11 551,24 eura nedôvodná s tým, že nárok žalobcu považuje za nedôvodný v celej výške.

K odporu žalovaného sa žalobca vyjadril podaním zo dňa 12.02.2020 s tým, že žalovaný ho zastupoval na základe plnej moci zo dňa 09.02.2016 voči spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o., pričom za toto zastupovanie mu žalovaný pravidelne účtoval paušálnu odmenu, ktorú mu uhradil. Posledná faktúra č. 010122017 pred uzatvorením zmluvy bola žalovaným vystavená za november 2017 v sume 1 800 eur a ním uhradená dňa 06.12.2017. Žalobca tvrdil, že zmluva zo dňa 01.12.2017 bola uzatvorená v čase predpokladu, že dôjde k mimosúdnej dohode so spoločnosťou Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o., na ktorej základe dôjde k úhradám zo strany spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. voči nemu.

Z uvedeného dôvodu s poukazom na Čl. I ods. 1 a Čl. IV ods. 1 a ods. 2 zmluvy, mal žalobca za to, že zmluva bola uzatvorená s účinkami do budúcnosti s úmyslom, že dôjde k zmene paušálnej odmeny na podielovú a táto sa bude odvíjať od výšky vymožených súm zo strany spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. voči nemu. Žalobca uviedol, že právne služby poskytnuté pred uzatvorením zmluvy boli žalovanému riadne uhradené a poprel, že by účinky zmluvy smerovali aj do minulosti. Žalobca dôvodil, že s odkazom na Čl. IV ods. 3 zmluvy mal žalovaný nárok na primeraný preddavok za služby, na základe čoho uhrádzal zálohové faktúry. Ďalej mal žalobca za to, že faktúra č. 001012018 zo dňa 04.01.2018 a faktúra č. 004022018 zo dňa 12.02.2018 boli pripočítané správne, nakoľko boli vystavené po uzavretí zmluvy, pričom tvrdenia žalovaného o tom, že v týchto faktúrach boli fakturované služby za obdobia pred účinnosťou zmluvy považuje za účelové. Žalovaným predložené špecifikácie úkonov k daným faktúram považoval žalobca taktiež za účelové, nakoľko vedomosť o nich získal až z podaného odporu. Zároveň žalobca uviedol, že zmluvou došlo výlučne k zmene formy odmeny za poskytovanie právnych služieb, a preto nebol dôvod na udelenie novej plnej moci pre žalovaného na jeho zastupovanie po uzavretí zmluvy. K uplatnenej DPH žalobca uviedol, že je taktiež platiteľom DPH, ktorú bol povinný z poskytnutých plnení odviest', teda na navýšenie podielovej odmeny počítanej z poskytnutých plnení o DPH žalovaný nemá nárok. Dôvodil, že žalovaný mal nárok na podielovú odmenu počítanú zo sumy tvoriacej základ dane. K odmene počítanej zo základu dane si následne žalovaný pripočíta DPH, t.j. po prepočte predstavuje nárok žalovaného na podielovú odmenu sumu 33 156,23 eura s tým, že on uhradil preddavky vo výške 46 120 eur, teda preplátok je v sume 12 963,77 eura.

Dňa 27.05.2021 žalovaný doručil súdu vyjadrenie k veci spolu so vzájomnou žalobou voči žalobcovi. Žalovaný uviedol, že žalobca pred uzatvorením zmluvy nefakturoval každomesačne paušálnu odmenu, ale fakturoval poskytnutie konkrétnych služieb s ich rozpismi. Tvrdil, že žalobcovi bolo zrejme, že za obdobie od fakturácie dňa 02.05.2017 do dňa vystavenia faktúry č. 010122017, t.j. 01.12.2017 vystaví žalobcovi ešte ďalšie faktúry, ktorými boli faktúry č. 001012018 zo dňa 04.01.2018 a č. 004022018 zo dňa 12.02.2018. Žalovaný poprel tvrdenia žalobcu o jeho nevedomosti ohľadom predloženej špecifikácie úkonov k uvedeným faktúram, čo malo vyplývať z doloženej e-mailovej komunikácie. Ďalej žalovaný poukázal na Čl. IV ods. 1 zmluvy, z ktorého vyplýva, že má nárok na 8,5 % podielovú odmenu z čiastky, ktorú získa žalobca vyriešením sporu, teda nie z čiastky po odpočítaní DPH. Dôvodil, že od podpisu Dohody o urovnaní zo dňa 09.03.2018 medzi žalobcom a spoločnosťou Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. (ďalej len ako „dohoda o urovnaní“) získal žalobca od spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. spolu sumu vo výške 390 073,35 eura, ktorá obsahuje sumu 62 073,35 eura získanú v prospech žalobcu mimosúdnym plnením vo veci, v ktorej boli žalobcovi poskytované právne služby zväčša pred podpísaním zmluvy. Vzájomnou žalobou „in eventum“ si žalovaný uplatnil voči žalobcovi nárok vyplývajúci z faktúry č. 06042021 zo dňa 09.04.2021 vystavenej v sume 8 143,26 eura za služby právneho poradenstva poskytnuté v rámci súdneho sporu vedeného pred Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 27Cb/117/2016. Tvrdil, že uvedená faktúra spolu s rozpisom vyúčtovaných úkonov poskytnutej právnej služby bola žalobcovi doručená dňa 16.04.2021, avšak nebola ním uhradená.

Na súdnom pojednávaní konanom dňa 22.04.2022 žalobca zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a uviedol, že sa pred uzavretím zmluvy opakovane dopytoval žalovaného, či sa počítanie podielovej odmeny v zmysle zmluvy vzťahuje na plnenia poskytnuté mu po uzavretí zmluvy, pričom žalovaný ho ani raz neoboznámil s tým, že by odmena mala byť počítaná spätne za už poskytnuté plnenia, za ktoré si žalovaný riadne vyúčtoval odmenu celkovo v sume 9 000 eur. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 254/2019 zo dňa 12.05.2020. Namietal, že zmluvu pripravoval žalovaný a neurčitosť jej článkov pripúšťajúcu rôzny výklad tak nemožno pričítať na jeho ľarchu. Žalobca uviedol, že k faktúre žalovaného uvádzanej vo vzájomnej žalobe sa písomne žalovanému vyjadril a považuje ju za nedôvodnú. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný napriek tvrdeniu, že v zmysle zmluvy sa podielová odmena počíta aj spätne na služby poskytnuté pred jej uzatvorením, fakturoval v roku 2018, t.j. po uzavretí zmluvy, odmenu za služby pred uzatvorením zmluvy ako hodinovú. Žalobca zdôraznil, že do vypočítanej výšky uhradených preddavkov započítaval len faktúry z roku 2018, teda nie faktúry za služby poskytnuté pred uzatvorením zmluvy. Tvrdil, že až pri osobnom stretnutí so žalovaným, po opakovanom doručovaní faktúr zo strany žalovaného, mu bolo oznámené, že odmena 8,5 % nie je počítaná z mimosúdne dojednanej sumy, ale je z celkovej sumy, ktorá bola platená od roku 2016. Žalovaný uviedol, že žalobu považuje za podanú v rozpore s dobrými mravmi. Namietal, že žalobca nepreukázal poskytnutie plnenia vo výške 390 073,35 eura. Žalovaný ďalej tvrdil, že existoval úzus, že poskytnuté služby budú vyúčtované až po skončení konaní podľa spôsobu ich ukončenia. Žalovaný

upresnil, že v prípade ním vzneseného nároku na zaplatenie sumy vo výške 8 143,26 eura ide o kompenzačnú námietku „in eventum“.

Žalobca sa podaním zo dňa 11.05.2022 vyjadril ku kompenzačnej námietke „in eventum“ žalovaného s tým, že odmietol oprávnenosť faktúry č. 06042021 s tvrdením, že jej účelom je umelo vykonštruovať pohľadávku spôsobilú na započítanie voči jeho pohľadávke, ktorá je predmetom tohto sporu. Poukázal na skutočnosť, že uvedená faktúra bola vystavená až v roku 2021, pričom sa vzťahuje na služby, ktoré mali byť poskytnuté v rokoch 2016 - 2019. Protinárok uplatnený žalovaným považoval žalobca v celom rozsahu za sporný. Dôvodil, že žalovaný nijako nepreukázal, že by fakturované úkony aj reálne vykonal, prípadne mal na ich vykonanie jeho súhlas, ani napr. skutočnosť, že by faktúru evidoval v účtovníctve a odviedol z nej príslušnú daň. Voči položkám 1 až 4 faktúry žalobca vzniesol námietku premlčania. Položky 5 až 14 faktúry žalobca v celom rozsahu namietol. Žalobca súčasne v časti 4 920 eur vzal žalobu späť v nadväznosti na faktúry č. 001012018 a č. 004022018.

Dňa 26.08.2022 žalovaný doručil súdu vyjadrenie k veci s tým, že zotrval na svojich doterajších tvrdeniach. Dodal, že žalobcovi bola vyúčtovaná podielová odmena vypočítaná zo všetkých plnení zaplatených spoločnosťou Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. v prospech žalobcu, teda nie z výšky plnenia uvádzaného v dohode o urovaní. Dôvodil, že uzavretím zmluvy nezankli jeho nároky na plnenia, ktoré boli ním poskytnuté žalobcovi pred podpisom zmluvy a to aj keď ešte v deň uzavretia zmluvy neboli žalobcovi vyúčtované. Žalovaný tvrdil, že z obsahu faktúry č. 001012018 a č. 004022018 nijako nevyplýva, že by šlo o fakturáciu zálohy na podielovú odmenu v zmysle zmluvy. V otázke DPH žalovaný zotrval na tvrdení, že k vypočítanej podielovej odmene vo výške 8,5 % je povinný ako platca DPH pripočítať 20 % DPH. Žalovaný taktiež zotrval na svojom nároku na uhradenie faktúry č. 06042021 zo dňa 09.04.2021 za služby poskytnuté v pasívnych sporoch, ktoré neboli predmetom zmluvy.

Na súdnom pojednávaní konanom dňa 24.05.2023 žalobca zotrval na tvrdení, že navyšovanie podielovej odmeny žalovaného zo zmluvy nevyplýva a navyšovanie odmeny advokáta o DPH v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. sa vzťahuje na tarifnú a nie na podielovú odmenu. Žalobca poprel tvrdenie žalovaného o nespornosti nároku z faktúry č. 06042021 zo dňa 09.04.2021. Žalovaný vyjadril nesúhlas so späťvzatím časti žaloby.

Súd prvej inštancie považoval za sporné v konaní to, či vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie tým, že od žalobcu prijal peňažné prostriedky vo vyššej sume než mal nárok.

Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca podaním zo dňa 11.05.2022 zobral žalobu v časti o zaplatenie 4 920 eur späť. Suma 4 920 eur pozostávala zo sumy 1 800 eur vyúčtovanej faktúrou č. 001012018 a zo sumy 3 120 eur vyúčtovanej faktúrou č. 004022018. Dôvodil, že vzhľadom na skutočnosť, že žaloba bola v tejto časti zobrať späť po otvorení pojednávania a prednese strán sporu na pojednávaní, t.j. po 22.04.2022, vyžadoval sa súhlas žalovaného s čiastočným späťvzatím žaloby. Žalovaný odmietol udeliť súhlas, pretože podľa jeho názoru je celá žaloba nedôvodná a zmätočná. Súd argumentoval, že Civilný sporový poriadok vyžaduje kvalifikovaný nesúhlas žalovaného, ktorý môže viesť k rozhodnutiu súdu o neprípustení čiastočného späťvzatia žaloby. Vzhľadom k uvedenému zastával názor, že nesúhlas s podanou žalobou a označenie žaloby ako zmätočnej nepredstavujú vážne dôvody, pričom zastavenie konania v tejto časti nemá žiadne dôsledky na hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu a nijako neohrozuje práva a oprávnené záujmy žalovaného s tým, že takéto dôvody neboli ani tvrdené a ani preukázané (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/136/2010). Dodal, že dôvody uvedené žalovaným nepredstavujú ani závažné etické, morálne, ekonomické motívy (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/81/2010). Vzhľadom k tomu, že žalovaný neuviedol žiadne vážne dôvody, pre ktoré nesúhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby, súd konanie aj napriek jeho nesúhlasu v časti o zaplatenie sumy 4 920 eur zastavil.

V súvislosti s uvedeným súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že z podania žalobcu zo dňa 11.05.2022 nevyplýva, že žalobca zobral žalobu späť aj v časti úrokov z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4 920 eur od 14.05.2019 do zaplatenia. Dôvodil, že vzhľadom k tomu, že žalobca od žalovaného už nepožaduje vrátiť sumu 4 920 eur, teda nepovažuje ju za preplatok, nemohol sa žalovaný dostať do omeškania s vrátením tejto sumy. Žaloba žalobcu je v tejto časti preto nedôvodná, t.j. v časti úrokov z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4 920 eur od 14.05.2019 do zaplatenia, a preto ju súd v tejto časti zamietol.

Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalovaný v podaní zo dňa 27.05.2021 vznesol kompenzačnú námietku „in eventum“, ktorej podstatou bol jeho nárok voči žalobcovi na úhradu odmeny vo výške 8 143,26 eura za služby právneho poradenstva. Predmetná suma bola uplatnená voči žalobcovi faktúrou č. 06042021 zo dňa 09.04.2021 spolu s rozpisom fakturovaných úkonov, a ktorá hoci bola žalobcovi doručená dňa 16.04.2021, tento ju neuhradil. Žalobca sa ku kompenzačnej námietke žalovaného vyjadril v podaní zo dňa 11.05.2022 a aj jednotlivo k vykonaným a vyúčtovaným úkonom zo strany žalovaného. Súd dôvodil, že kompenzačná námietka žalovaného bola podaná elektronicky e-mailom do podateľne súdu, pričom medzi prílohami je uvedené aj „Dč5_AK MKB_f.č.06042021_MMspolStavby- Termomont.pdf“, avšak táto príloha nie je obsahom súdneho spisu - rovnako, ako aj ďalšie prílohy z predmetného e-mailu. Na uvedené bol žalovaný upozornený na pojednávaní s tým, aby opätovne súdu predmetné prílohy zaslal. Žalovaný tak urobil dňa 15.08.2022, ale predložil prílohy mimo faktúry č. 06042021 zo dňa 09.04.2021. Kompenzačná námietka žalovaného „in eventum“ zostala preto len v rozsahu jeho tvrdení, ktoré neboli podložené žiadnym dôkazom, a to aj napriek upozorneniu zo strany súdu. Súd konštatoval, že žalovaný tak porušil zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Nepredložením faktúry č. 06042021 zo dňa 09.04.2021 žalovaný neunesol dôkazné bremeno preukázať tvrdenia uvedené v rámci jeho kompenzačnej námietky „in eventum“, a preto zastával názor, že táto námietka žalovaného je v celom jej rozsahu nedôvodná.

Medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 01.12.2017 uzatvorili zmluvu o poskytnutí právnych služieb, na ktorej základe (Čl. I ods. 1) poskytol žalovaný žalobcovi právne služby pri uplatňovaní nárokov žalobcu voči spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o.. V zmluve sa jej účastníci dohodli, že v prípade, že spor so spoločnosťou Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. bude ukončený mimosúdnym vyrovnaním v prospech žalobcu, má žalovaný nárok na podielovú odmenu vo výške 8,5 % z čiastky, ktorú získa klient mimosúdnym vyriešením sporu od spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. (Čl. IV ods. 1). Rovnako nebolo sporné, že zo strany spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. boli v prospech žalobcu uhradené sumy 62 073,35 eura (dňa 05.03.2018, ktorá skutočnosť vyplýva z potvrdenia o transakcii, na základe ktorej žalobca prijal sumu 62 073,35 eura) a 328 000 eur (január - február 2018), t.j. celkovo suma 390 073,35 eura. V zmysle zmluvy vznikol žalovanému nárok na podielovú odmenu vo výške 8,5 % zo sumy 390 073,35 eura, čo predstavuje sumu 33 156,23475 eura. K tejto sume je potrebné pripočítať DPH, pretože podľa zmluvy je žalovaný platcom DPH (Čl. IV ods. 3). Zvýšenie podielovej odmeny o DPH vyplýva aj z § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., podľa ktorého, ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty. Odmenou podľa vyhlášky je nepochybne aj podielová odmena, a preto žalovanému vznikol v zmysle zmluvy nárok na zaplatenie sumy 39 787,48 eura. Z ničoho nemožno vyvodit', že by navýšenie o DPH malo platiť len pre tarifnú odmenu, ako tvrdil žalobca. Tarifná odmena a aj podielová odmena sú rovnako odmenami podľa citovanej vyhlášky. Výpočet podielovej odmeny zo strany žalobcu nemá oporu vo vyhláške č. 655/2004 Z.z. a ani v zmluve, pretože z nich nemožno dospieť k záveru, že žalovaný má nárok na podielovú odmenu zo sumy uhradenej spoločnosťou Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. po jej „očistení“ o daňové povinnosti žalobcu.

Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že podľa tabuľky žalobcu, tento žalovanému po uzavretí zmluvy uhradil sumu 46 120 eur, pričom následne v rámci sporu žalobca z tejto sumy nepožadoval sumu vo výške 4 920 eur, ktorá bola uhradená na základe faktúry žalovaného č. 001012018 v sume 1 800 eur a č. 004022018 v sume 3 120 eur. Celková odmena, ktorú žalobca žalovanému uhradil v zmysle zmluvy tak bola v sume 41 200 eur (faktúra žalovaného č. 101042018 v sume 2 600 eur, faktúra žalovaného č. 101052018 v sume 5 000 eur, faktúra žalovaného č. 014072018 v sume 3 600 eur, faktúra žalovaného č. 101072018 v sume 5 000 eur, faktúra žalovaného č. 101082018 v sume 5 000 eur, faktúra žalovaného č. 101092018 v sume 5 000 eur, faktúra žalovaného č. 101102018 v sume 5 000 eur, faktúra žalovaného č. 101112018 v sume 5 000 eur a úhrada sumy 5 000 eur dňa 09.01.2019). Žalovaný vo vyúčtovacej faktúre k prijatým platbám v roku 2018 potvrdil úhradu sumy 32 600 eur zo strany žalobcu, ktorá bola zaplatená na základe faktúr č. 101042018, č. 101052018, č. 101072018, č. 101082018, č. 101092018, č. 101102018, č. 101112018. Z potvrdenia o transakcii mal súd za preukázané, že žalobca zaplatil žalovanému sumu 41 200 eur, čo je možné vyvodit' z tabuľky žalobcu, kedy uhradil jednotlivé sumy a porovnania zúčtovania transakcií v banke. Žalovaný tak prijal sumu 41 200 eur, pričom nárok v zmysle zmluvy mu vznikol len v sume 39 787,48 eura. Rozdiel týchto súm je suma 1 412,52 eura a táto suma predstavuje bezdôvodné obohatenie

na strane žalovaného, pretože suma 1 412,52 eura je plnením bez právneho dôvodu, jedná sa o sumu prevyšujúcu nárok žalovaného. Súd preto žalovaného zaviazal, aby zaplatil žalobcovi sumu 1 412,52 eura a vo zvyšku istiny (presahujúcej 1 412,52 eura mimo časti, v ktorej bolo konanie zastavené) žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

Súd prvej inštancie dôvodil, že pokiaľ žalovaný argumentoval tým, že právnym dôvodom je zmluva, ktorá má spätné účinky, robil tak nedôvodne. Článok VI ods. 4 zmluvy, podľa ktorého úkony urobené pred uzavretím tejto zmluvy, ktoré obsahom a účelom smerujú na jej splnenie sú plnením podľa tejto zmluvy a ani Čl. I ods. 1 zmluvy, podľa ktorého táto právna služba sa vzťahuje na neobmedzený počet konaní, a to od ich začatia až do ukončenia, nepredstavujú zmluvnú retroaktivitu. Medzi stranami sporu bol sporný výklad príslušných ustanovení zmluvy, t.j. či zmluva pôsobí spätne. Táto spornosť vyplynula aj z vykonaných výsluchov. Súd preto aplikoval § 266 ods. 4 ObZ, podľa ktorého prejav vôle, ktorý obsahuje výraz pripúšťajúci rôzny výklad, treba pri pochybnostiach vykladať na ťarchu strany, ktorá ako prvá v konaní tento výraz použila. Zmluvu pripravil žalovaný, a preto ju treba vykladať v jeho neprospech, keďže do zmluvy zakomponovala výrazy pripúšťajúce rôzny výklad. Okrem toho kontrahenti si explicitne priamo v zmluve vymenili jej účinnosť k dátumu kontrasignácie zmluvy jej zmluvnými stranami s tým, že zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpisu zmluvnými stranami (viď Čl. VI ods. 5 zmluvy). Len vtedy, ak si účastníci predmetného vzťahu explicitne zmluvne dojednali jeho spätné pôsobenie, treba v takom prípade dôsledne rešpektovať vôľu prezentovanú kontrahentmi v zmluve (tzv. princíp prioritácie vôle) a konkrétne ustanovenie zakladajúce spätnú účinnosť interpretovať „in favor contractus“, čo ale nie je tento prípad. Kontrahenti toho - ktorého zmluvného typu sú preto viazaní svojimi zmluvnými prejavmi, a teda musia sa riadiť zásadou „pacta sunt servanda“ a ak sa výslovne v zmluve dohodli, že zmluva nadobúda účinnosť dňom jej podpisu zmluvnými stranami, tak zmluva nemôže mať spätné účinky. Možný opačný výklad sporných ustanovení ide v zmysle § 266 ods. 4 ObZ na ťarchu žalovaného. Námietky žalovaného, podľa ktorých má zmluva spätný účinok sú tak nedôvodné a nemôžu viesť iný pohľad na vec. Na tomto mieste súd doplnil, že nevykonal dokazovanie vyžiadanim si spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 27Cb/117/2016, pretože žalovaný mohol označiť a predložiť listiny z tohto spisu, keďže v spore vystupoval ako právny zástupca žalobcu. Súd nevykonal ani dokazovanie, t.j. nevyžiadal si zmluvu o tichom spoločenstve uzavretú medzi žalobcom a A. S., pretože zastával názor, že táto zmluva nijako neodstraňuje spornosť medzi stranami sporu a napokon súd nežiadal kompletné výpisy z účtu žalobcu s odôvodnením, že civilný proces v žiadnom prípade nemôže smerovať k overovaniu si informácií o protistrane. Z návrhu žalovaného zo dňa 11.06.2022 ani nevyplýva ako tieto návrhy na doplnenie dokazovania odstránia spornosť medzi stranami sporu, resp. čo má byť nimi preukázané.

Zároveň súd prvej inštancie zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania, keďže sa dostal do omeškania s vrátením sumy 1 412,52 eura, ktorý bol uplatnený v súlade s nariadením vlády č. 21/2013 Z. z. vo výške 8 % ročne zo sumy 1 412,52 eura a počítaný od 14.05.2019. Súd vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo/5/2014 zo dňa 30.09.2014, podľa ktorého pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v OZ (a ani v ObZ - poznámka súdu) určená doba splnenia, teda je treba vychádzať z toho, že ten, kto je povinný bezdôvodné obohatenie vydať (dlžník) je povinný plniť prvý deň po tom, čo bol veriteľom o splnenie požiadaný. Ak nedošlo k požiadaniu dlžníka skôr, je treba za kvalifikovanú výzvu považovať žalobný návrh. Dňom splatnosti pohľadávky je potom deň po doručení tohto žalobného návrhu žalovanému. V predmetnom spore bola žalovanému zaslaná kvalifikovaná výzva na zaplatenie peňažnej sumy 12 963,77 eura, ktorú predstavuje list žalobcu zo dňa 08.03.2019, ktorým bol žalovaný vyzvaný na vrátenie sumy 12 963,77 eura. Predmetný list bol žalovanému doručený podľa stavu sledovania zásielok dňa 15.03.2019, a teda žalovaný je v omeškaní s vrátením sumy 1 412,52 eura od 16.03.2019 - žalobcom požadovaný úrok z omeškania je teda od neskoršieho dňa. Vo zvyšku, t.j. v uplatnenom úroku z omeškania zo sumy prevyšujúcej sumu 1 412,52 eura, súd žalobu zamietol.

Na základe uvedeného súd zaviazal žalovaného, aby zaplatil žalobcovi sumu 1 412,52 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 412,52 eura od 14.05.2019 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu žalobcu (mimo časti, v ktorej bolo konanie zastavené) zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP a s § 256 ods. 1 CSP, teda podľa zásady úspechu v spore a podľa zásady procesného zavinenia zastavenia konania. Žalobca z hľadiska žalovanej istiny bol úspešný v časti o zaplatenie 1 412,52 eura, čo je k pôvodne žalovanej istine 12 963,77 eura úspech v rozsahu 10,90 %. Žalovaný bol

úspešný v časti istiny 6 631,25 eura, v ktorej časti súd žalobu žalobcu zamietol a v časti 4 920 eur, v ktorej časti zobral žalobca žalobu späť bez nadväznosti na správanie sa žalovaného, a teda procesne zaviniť zastavenie konania v tejto časti, čo k pôvodne žalovanej istine 12 963,77 eura predstavuje úspech v rozsahu 89,10 %. Čistý úspech žalovaného je potom v rozsahu 78,20 % (89,10 % - 10,90 %). Žalovaný by preto mal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 78,20 %. Keďže ale žalovanému žiadne trovy nevznikli, súd v súlade s Čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu rozhodol priamo (R 72/2018 - ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s Čl. 17 Základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva) a nárok na náhradu trov konania žalovanému proti žalobcovi nepriznal. Hoci žalovaný bol zastúpený Advokátskou kanceláriou Kohútová Bérešová, spol. s r. o. v skratke AKKB, spol. s r. o., t. j. obchodnou spoločnosťou, v ktorej je žalovaný jediným spoločníkom a konateľom, neznamená to, že žalovanému vznikli trovy pozostávajúce z trov právneho zastúpenia (k tomu vid' rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS/113/2023). Advokát ako sporová strana má právo dať sa zastúpiť, no je úlohou všeobecných súdov pri rozhodovaní o trovách osobitne posudzovať účelnosť výdavkov zastúpenia. Kategória účelnosti trov vychádza zo všeobecných zásad efektivity, primeranosti sporového konania a pri jej aplikácii treba zohľadniť praktickú a logickú rovnováhu. Ústavný súd Slovenskej republiky vo vyššie uvedenom rozhodnutí uviedol, že záver, ktorý v podstate hoci nie formálne, ale fakticky pripúšťa účelnosť zastúpenia advokáta ako strany sporu samým sebou, možno považovať za extrémne nelogický, keďže nie je výsledkom teleologického výkladu kategórie účelnosti trov. Z uvedeného dôvodu súd žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Návrh žalovaného, aby súd zaviazal na náhradu trov konania aj tichého spoločníka žalobcu, vyhodnotil súd ako nedôvodný, keďže tichý spoločník žalobcu nie je stranou sporu.

4. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca na Mestskom súde Bratislava III dňa 10.07.2023 v zákonom stanovenej lehote voči výroku III. odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP s tým, že namietal nesprávne právne posúdenie vecí súdom prvej inštancie v rozsahu otázky aplikácie § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. na zmluvný vzťah sporových strán založený zmluvou o poskytovaní právnych služieb. Žalobca nesúhlasil s tvrdením, že je potrebné k zmluvne dojednanej podielovej odmene vo výške 8,5 % z mimosúdne vymoženej sumy od spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o., t.j. 8,5 % zo sumy 390 073,35 eura, pripočítať ešte DPH v zmysle čl. IV ods. 3 zmluvy v spojení so znením § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.. Podľa názoru žalobcu nemožno bez ďalšieho pripustiť aplikáciu tohto ustanovenia na zmluvný vzťah sporových strán, nakoľko by to nezodpovedalo dohode strán vyjadrenej v zmluve. Žalobca poukázal, že zmluvu vyhotovoval žalovaný ako advokát, a teda pokiaľ by sa naozaj mala dohodnutá podielová odmena zvyšovať o DPH, bolo povinnosťou žalovaného, aby takéto dojednanie explicitne zakotvil v zmluve. Žalobca mal za to, že v danej veci je potrebné aplikovať § 266 ods. 4 ObZ a pričítať na ťarchu žalovaného, že do zmluvy jednoznačne nezakomponoval ustanovenie, ktoré by odstránilo spornosť vo výklade zmluvných dojednaní. Argumentoval, že v danom prípade je potrebné sa odvíjať od zmluvných dojednaní obsiahnutých v zmluve, pričom zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva, že by podielová odmena vo výške 8,5 % z prijatej sumy od dlžníka nemala byť konečná. Žalobca namietal, že navýšenie podielovej odmeny nie je možné vyvodiť z Čl. IV. ods. 3 zmluvy, podľa ktorého advokát je platcom DPH, nakoľko z neho nijako nevyplýva dohoda sporových strán o odlišnom výpočte podielovej odmeny ako tom, ktorý je jasne a zrozumiteľne uvedený v Čl. IV ods. 1 zmluvy. Namietal, že odmietnuť poskytnúť mu súdnu ochranu z dôvodu, že žalovaná sa odvoláva na § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., hoci zmluva obsahovala odlišnú dohodu sporových strán, by bolo aj s ohľadom na skutočnosť, že nemá žiadne právne vzdelanie, nespravodlivé a neprimerane prísne. Žalobca poukázal na § 2 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., ktorý dáva advokátovi a klientovi možnosť dohodnúť sa na spôsobe a výške zmluvnej odmeny, pričom jediným zákonným limitom je to, aby takéto dohoda nebola v rozpore s dobrými mravmi. Dôvodil, že nemožno bez dôkladného preskúmania obsahu zmluvy o poskytovaní právnych služieb automaticky na zmluvný vzťah aplikovať všetky ustanovenia vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., nakoľko by to nemuselo zodpovedať dohode zmluvných strán. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 6 631,25 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 6 631,25 eura od 14.05.2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň žalobca žiadal, aby mu bol priznaný nárok na náhradu trov konania.

5. Proti napadnutému rozsudku podal žalovaný na Mestskom súde Bratislava IV dňa 11.07.2023 a na Mestskom súde Bratislava III dňa 12.07.2023 v celom rozsahu odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm.

e/, f/ a h/ CSP s tým, že namietal, že ustanoveniami zmluvy bola vyjadrená vôľa zmluvných strán stanoviť si dohodou spätné účinky zmluvných dojednaní obsiahnutých v zmluve aj na všetky úkony právnej pomoci poskytnuté z jeho strany žalobcovi vo veciach týkajúcich sa nárokov žalobcu voči spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o., a to počas celej doby právneho zastupovania žalobcu, t.j. od momentu udelenia mu plnej moci. Podľa Čl. VI ods. 4. zmluvy bolo dohodnuté, že všetky úkony, ktoré boli urobené pred podpisom tejto zmluvy a ktoré obsahom a účelom smerujú na jej plnenie sú úkonmi podľa tejto zmluvy. Všetky úkony právnej služby poskytnuté ním žalobcovi, ktoré si vyúčtoval voči žalobcovi z titulu zmluvnej odmeny, boli nepochybne a jednoznačne smerované na splnenie obsahu a účelu zmluvy. Žalobca toto vyúčtovanie nespochybnil, ale ho akceptoval tým, že uhrádzal ním vystavené faktúry z titulu zmluvnej odmeny podľa zmluvy až do momentu kým nebol uspokojený na plneniach zo strany spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. na základe dohody o urovaní, ktorú s touto spoločnosťou žalobca uzatvoril. Žalobca namieta, že časť úkonov právneho poradenstva, vo vzťahu ku ktorým si uplatnil a fakturoval zmluvnú odmenu, bola vykonaná pred dátumom podpisu zmluvy a iba z tejto skutočnosti odvodzuje, že nemá nárok na zmluvnú odmenu v zmysle podmienok zmluvy za poskytnuté úkony právneho poradenstva žalobcovi v období pred podpisom zmluvy. Dôvodenie súdu Čl. VI ods. 5. zmluvy, že zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu jej zmluvnými stranami, nijako nespochybnuje a nevylučuje jednoznačne stanovené dojednanie ako aj správanie sa zmluvných strán po podpise zmluvy, že zmluvou boli dohodnuté spätné účinky zmluvných podmienok na všetky úkony právnej služby vykonané z jeho strany v prospech žalobcu pred uzavretím zmluvy, ktoré obsahom a účelom smerovali na jej splnenie, t.j. týkali sa nárokov žalobcu voči spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o..

Žalovaný mal za to, že keď súd vykladal zmluvu tak, že nemala retroaktívne účinky na úkony, ktoré boli vo veci vykonané pred jej podpisom, mal postupovať podľa § 24 ods. 3, veta za bodkočiarkou zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o advokácii“), že ak nedôjde k dohode, patrí advokátovi tarifná odmena. Súd mal priznať odmenu podľa tarifnej sadzby za úkony, ktoré urobil a podľa názoru súdu sa na ne nevzťahovala zmluva s tým, že tabuľku, o ktoré úkony išlo podrobne vypracoval a je súčasťou spisu. Žalovaný namietal, že súd sa taktiež nezaoberal ani hotovými výdavkami za pracovné cesty, ktorých zoznam predložil, t.j. 45 služobných ciest mimo Bratislavu vykonaných v záujme žalobcu.

Žalovaný tvrdil, že robil aj iné úkony pre žalobcu, a to právne zastupovanie v tzv. pasívnych sporoch, ktoré sa taktiež týkali stavby AQUA-CENTRUM TRNAVA a išlo o spory, v ktorých si subdodávateľia žalobcu uplatňovali svoje nároky voči žalobcovi. Úkony právnej služby poskytované pre žalobcu v rámci týchto pasívnych sporov však s ohľadom na vyhrážky žalobcu, že nič nezaplatí a nemá žiaden majetok, už v značnom rozsahu nestihol vyfakturovať a tak aj táto jeho práca zostala neuhradená.

Žalovaný namietal, že súd sa vôbec nezaoberal tým, že spochybnil výšku základu výpočtu, teda základnú sumu, z ktorej sa mala vypočítať výška podielovej odmeny. Tvrdil, že výška vymáhanej sumy bola na začiatku cca jeden milión eur a žalobca bez jeho prítomnosti uzatvoril so spoločnosťou Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. dohodu o urovaní cca na jednu tetinu pôvodne vymáhanej sumy. Žalovaný preto žiadal predložiť výpisy z banky žalobcu, aby bola preukázaná skutočne uhradená suma spoločnosťou Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o.. Žalovaný namietal, že žalobca predložil súdu kópiu len jednej transakcie. Taktiež namietal postup súdu, keď nevyžiadal dôkazy ním označené a následne ním opakovane zaslané dôkazy označil ako nedoručené, z ktorého dôvodu zamietol jeho návrh „in eventum“. Namietal, že súd nezaviazal žalobcu predložiť zmluvu o tichom spoločenstve A. S. so žalobcom napriek tomu, že v zmysle § 678 ods. 2 ObZ, tichý spoločník ručí za záväzky podnikateľa, ak aj jeho meno je obsiahnuté v obchodnom mene podnikateľa alebo vyhlási osobe, s ktorou rokuje podnikateľ o uzavretí zmluvy, že obaja podnikajú spoločne. Tvrdil, že A. S. osobne na súde potvrdil, že bol pri uzatváraní zmluvy a informoval ho, že podniká spoločne so žalobcom ako tichý spoločník, teda mal za to, že A. S. ručí za záväzky žalobcu.

Ďalej v súvislosti s náhradou trov konania žalovaný namietal, že nie je možné na daný prípad aplikovať závery rozhodnutia Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 113/2023-43, keďže ide práve o opačné postavenie strán sporu a skutkovo tento prípad nie je ani podobný prípadu prejednávanému. Navyše pri rozhodovaní o trovách konania súd nesprávne vec posúdil aj v tom, že sa obmedzil iba na nárok na náhradu trov právneho zastupovania a pritom opomenul, že strane sporu môžu vzniknúť trovy konania aj z iného

titulu, napr. hotové výdavky na cestovné, parkovné a v prípade zamestnanej fyzickej osoby aj z titulu škody z dôvodu straty času vyvolanej súdnym sporom.

Žalovaný namietal, že rozhodnutím súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces, pričom skutkové a právne závery súdu sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vo veci rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a zároveň zaviazal žalobcu spoločne a nerozdielne s tichým spoločníkom žalobcu A. S., bytom B. dvor XXX, C. XXX XX, nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100 %.

6. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril podaním zo dňa 07.08.2023 s tým, že považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu výrokov I., II. a IV. za vecne správne a odôvodnenie napadnutého rozsudku za dostatočné, logické, presvedčivé a úplné. Podľa názoru žalobcu prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým a právnym zisteniam a rozhodol v súlade so zásadou zákazu prekvapivých súdnych rozhodnutí.

Žalobca namietal, že podľa podacej pečiatky súdu bolo odvolanie doručené Mestskému súdu Bratislava III až dňa 19.07.2023, pričom lehota na podanie odvolania uplynula žalovanému dňa 11.07.2023. Žalovaný dňa 11.07.2023 údajne v čase o 23:54 hod. zaslal, nie doručil súdu e-mailovou formou neautorizované podanie, avšak zo žiadnej mu doručenej listiny nie je možné s istotou uviesť, že by odvolanie žalovaného bolo doručené súdu prvej inštancie riadne a včas, a preto žiadal, aby odvolací súd náležite preskúmal prípustnosť odvolania podaného žalovaným z hľadiska možného zmeškania procesnoprávnej lehoty na jeho podanie.

V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 115/2020-16 zo dňa 01.04.2020, v zmysle ktorého: „Ústavný súd podporne poukazuje aj na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, ktorá vychádza z právneho záveru, že elektronická komunikácia prostredníctvom e-mailu (alebo aj telefaxu) nie je komunikáciou prostredníctvom orgánu, ktorý je povinný doručiť podanie, preto rozhodujúcim je moment doručenia podania súdu (porovnaj napr. I. ÚS 250/05, III. ÚS 2361/08 a IV. ÚS 2492/08).“ „Obdobne možno nazerať na využitie bežnej e-mailovej komunikácie v tom zmysle, že ak advokát nevyužije formu elektronickej komunikácie podľa zákona o e-Governmente, ktorý je založený aj na systéme elektronických potvrdení o doručení, resp. odoslaní, je v zásade povinný znášať riziko komplikácií, ktoré pri tejto forme elektronickej komunikácie môžu vzniknúť.“.

Žalobca uviedol, že pokiaľ by odvolací súd dospel k záveru, že e-mailové podanie zo dňa 11.07.2023 bolo doručené súdu včas a je možné ho považovať za právne relevantné, odvolanie je potrebné preskúmať aj v otázke osoby oprávnenej na jeho podanie, a to v kontexte rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/28/2018 zo dňa 16.08.2018, v zmysle ktorého sa na podania odborného zástupcu (v tomto prípade Mgr. R. E.) v súdnom konaní neprihliada.

Žalobca zotrval na tvrdení, že zmluva o poskytovaní právnych služieb, ktorú mu účelovo predložil žalovaný na podpis v čase takmer končiacich sa mimosúdnych rokovaní s jeho dlžníkom, aby si tak zvýšil odmenu za poskytnuté právne služby, má jednoznačne účinky len do budúcnosti, pričom akékoľvek iné tvrdenia žalovaného v tomto smere je potrebné považovať výlučne za účelové a nepreukázané. Žalobca tvrdil, že nikdy by so žalovaným neuzavrel zmluvu, pokiaľ by táto mala mať aj retroaktívne účinky za obdobie, v ktorom si žalovaný svoju odmenu za poskytnuté právne služby už riadne vyúčtoval a túto nesporne zinkasoval.

V súvislosti s námietkou žalovaného týkajúcou sa kompenzačnej námietky „in eventum“ a jej posúdenia súdom žalobca zastával názor, žalovaný neuniesol v dôkazné bremeno v preukázaní údajného nároku. V konaní nepredložil žiadny relevantný daňový doklad, na ktorého podklade by si svoj sporný a premlčaný nárok na odmenu uplatňoval, rovnako tak nijako nepreukázal, že by deklarované úkony právnej služby reálne vykonal, prípadne mal na ich vykonanie jeho súhlas.

Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výrokov I., II., a IV. ako vecne správny potvrdil a v napadnutom výroku III. zmenil v intenciách ním podaného odvolania.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 21.08.2023 s tým, že zotrval na doposiaľ v konaní uvedených argumentoch. Dodal, že žalobca namietal, že súd aplikoval na daný zmluvný vzťah § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., hoci zmluva obsahovala odlišnú dohodu sporových strán. Žalobca však nešpecifikoval ani nepreukázal akú inú dohodu v danej otázke zmluva obsahuje. Dôvodil, že vyhláška MS SR č. 655/2004 Z.z. je všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa nepochybne vzťahuje na úpravu právneho vzťahu založeného zmluvou medzi stranami sporu. Pritom je nepochybné, že právne ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu sa vzťahujú na daný právny vzťah v prípade pokiaľ zmluvné strany ich pôsobnosť na nimi založený vzájomný zmluvný právny vzťah výslovne nevylúčia. V konaní však nebolo preukázané, že by zmluva alebo akákoľvek iná dohoda strán sporu obsahovala takéto výslovné vylúčenie § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. na zmluvný vzťah strán sporu. Obdobne neobstojí argumentácia žalobcu, že nemá žiadne právne vzdelanie a preto by bolo „vrcholne nespravodlivé a neprímerane prísne“, aby sa na daný zmluvný vzťah aplikoval § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., nakoľko neznalosť právnej úpravy nikoho neospravedľuje. Žalovaný argumentoval, že ak je odmena v zmysle zmluvy výslovne zahrnutá do spoločnej skupiny s preddávkami a hotovými výdavkami, pri ktorých je nepochybné, že k ich celkovým sumám pri ich vyúčtovaní je advokát povinný pripočítať aj DPH, tak bol povinný pripočítať DPH aj k podielovej odmene dohodnutej v zmluve. Taktiež nie je pravdivé ani tvrdenie žalobcu, že nie je rešpektovaná vôľa sporových strán prejavená v zmluve, že na zmluvnú odmenu sa nemá uplatňovať DPH, nakoľko žiadne takéto ustanovenie v zmluve nie je a žalobca ho ani neoznačuje.

8. Žalobca sa k veci vyjadril podaním zo dňa 02.10.2023 s tým, že zotrval na doposiaľ v konaní uvedených argumentoch, pričom dodal, že žalovaný v podaní poukazuje na vznik údajných trov konania ako sú cestovné, parkovné a náhrada za stratu času fyzickej osoby. Namietal, že podľa jeho vedomostí má žalovaný miesto podnikania v Bratislave, a preto mu nie je zrejmé, akú náhradu cestovných výdavkov si žalovaný chce uplatňovať. Rovnako tak nemá vedomosť o možnosti fyzickej osoby si uplatňovať náhradu za stratu času, ani o spôsobe jej výpočtu.

9. Žalovaný sa k veci vyjadril podaním zo dňa 16.10.2023 s tým, že zotrval na doposiaľ v konaní uvedených argumentoch, pričom dodal, že súd nezobral do úvahy skutočnosť, že všetky faktúry advokáta vystavované pred podpisom zmluvy a po podpise zmluvy až do uzatvorenia dohody o urovaní, boli fakturované identicky, teda momentom podpisu zmluvy sa nič nezmenilo. Od začiatku poskytovania právneho poradenstva žalobcovi vystavoval nepravidelne faktúry vždy za konkrétne úkony, a to s presnou špecifikáciou predmetu právneho poradenstva spravidla vo forme písomného rozpisu úkonov priloženého k danej faktúre alebo priamo vo faktúre. Preddávky si vyúčtoval nepravidelne podľa potreby vo výške 1 500 eur plus DPH, odmenu vyčíslil v záverečnom vyúčtovaní a keďže sa mu žalobca vyhrážal neuhradením a nemožnosťou jej vymoženiam, nebola vyúčtovaná celá, ale bola vyúčtovaná zo sumy z dohody o urovaní a prijatých platieb žalobcom. Ďalej uviedol, že dňa 11.07.2023 podal odvolanie prostredníctvom elektronickej komunikácie bez autorizácie a v súlade s § 125 ods. 2 CSP toto podanie dodatočne doručil do desiatich dní v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu. S poukazom na § 16 ods. 2 a § 64 ods. 2 zákona o advokácii žalovaný uviedol, že ak by aj predmetné e-mailové odvolanie dňa 11.07.2023 podal Mgr. R., jeho advokátsky koncipient, bolo by bezpochyby podané v súlade so zákonom. V spojitosti s následným dodatočným doručením tohto podania do desiatich dní v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu, bolo predmetné odvolanie podané riadne a včas. Žalovaný zotrval na názore, že jeho faktúra č. 06042021 zo dňa 09.04.2021 je dôvodná a nepremlčaná. Uplatnil si ňou kompenzačnú námietku „in eventum“, na základe čoho by zvyšná suma žalovaného nároku v sume 1 412,52 eura bola v plnej výške kompenzovaná týmto kompenzačným protinárokom a teda z tohto dôvodu by mal byť nárok žalobcu aj v tejto časti zamietnutý.

10. Žalobca sa k veci vyjadril podaním zo dňa 25.10.2023 s tým, že zotrval na doposiaľ v konaní uvedených argumentoch, pričom dodal, že pokiaľ by e-mail žalovaného zo dňa 11.07.2023 bol skutočne zaslaný na adresu konajúceho súdu, je nevyhnutné v prvom rade skúmať, či bolo toto neautorizované elektronické podanie daného dňa aj riadne doručené Mestskému súdu Bratislava III. Zároveň je potrebné skúmať, či predmetné e-mailové podanie poslala na to oprávnená osoba, aby bolo vôbec možné považovať danú elektronickú správu za relevantnú. Žalobca poukázal, že žalovaný v podaní uvádza, že Mgr. R. E. je advokátskym koncipientom právneho zástupcu žalovaného, čo ho má oprávňovať na zasielanie neautorizovaných podaní na súd a zároveň poukazuje na § 16 ods. 2 a § 64 ods. 2 zákona o advokácii, pričom však opomína, že advokátsky koncipient síce môže zastúpiť advokáta pri jednotlivých úkonoch, avšak na vykonanie každého jednotlivého úkonu musí disponovať osobitným

substitučným splnomocnením/poverením advokáta, čo v tomto prípade splnené nebolo. Mgr. R. E. totiž k e-mailovému podaniu nepriložil substitučnú plnú moc, ani akékoľvek iné poverenie advokáta, a teda nemal žiadne oprávnenie na zaslanie odvolania na súd, v čoho dôsledku je akékoľvek ním vykonané podanie pred doručením riadneho, avšak neskorého autorizovaného odvolania žalovaným dňa 19.07.2023, nevyhnutné považovať za bezpredmetné. Žalobca sa stotožnil s právnym posúdením kompenzačnej námietky žalovaného „in eventum“ zo strany súdu, a to, že žalovaný v tejto otázke neuniesol dôkazné bremeno, nakoľko súdu neosvedčil tvrdený peňažný nárok a nepredložil faktúru, na ktorej podklade si sporný nárok uplatnil. Žalobca k tvrdeniu žalovaného, že disponoval týmito listinami, nakoľko sa k ním v spore vyjadroval, uviedol, že sa nevyjadroval k faktúre, ale k rozpisu právnych služieb, ktorý bol však osobitnou samostatnou listinou, a teda je výlučne povinnosťou žalovaného preukázať, že faktúru skutočne doručil konajúcemu súdu. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalovaného podľa § 386 odmietol z dôvodu, že bolo podané oneskorene, prípadne že bolo podané neoprávnenou osobou, alternatívne ak odvolací súd vyhodnotí odvolanie žalovaného ako podané riadne a včas, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu výrokov I., II. a IV. ako vecne správne potvrdil a o jeho odvolaní rozhodol v intenciách podaného odvolania.

11. Žalovaný sa k veci vyjadril podaním zo dňa 14.11.2023 s tým, že zotrval na doposiaľ v konaní uvedených argumentoch, pričom dodal, že spoločnosť Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. uhradila žalobcovi na základe jeho činnosti ako právneho zástupcu ešte pred uzatvorením dohody o urovaní celkovo sumu 288 047,36 eura, pričom nie je zarátaná do sumy plnení v prospech žalobcu. Žalovaný tvrdil, že žalobca podal zmätočnú žalobu, kde nezapočítal neuhradené cestovné náklady, tarifnú odmenu zo sumy 288 047,36 eura, ani odmenu za negatívne spory. Žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/30/2012 zo dňa 17.10.2013, v ktorého zmysle advokát, ktorý sa v súdnom konaní domáha svojho nároku vyplývajúceho ako z jeho podnikateľskej činnosti, tak aj zo súkromnoprávného vzťahu, resp. ktorý vystupuje v týchto vzťahoch na strane žalovaného, má právo dať sa v konaní zastúpiť zástupcom, ktorého si zvolí. Žalovaný uviedol, že zastupovanie na pojednávaní vykonával ako konateľ spoločnosti, čo zákon nezakazuje aj keď podklady mu pripravovali pracovníci, ktorí prípad riešili interne v rámci advokátskej kancelárie. Žalovaný tvrdil, že jeho nárok voči žalobcovi na náhradu za stratu času stráveného cestou mimo Bratislavu v zmysle predloženého zoznamu služobných ciest predstavuje sumu 2 668,36 eura a náklady vynaložené na vykonanie týchto 45 služobných ciest ako sú pohonné látky a amortizácia predstavujú čiastku v sume 1 885 eur. Žalovaný zastáva názor, že súd nesprávne právne posúdil, že za hodiny straty času stráveného prípravou obrany nemá nárok na náhradu trov konania len preto, že je advokát z povolania. Zároveň namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie o nepriznaní trov konania strane, ktorá mala v konaní podstatný úspech. Žalovaný si uplatnil v rámci tohto vyjadrenia k veci právo na započítanie svojich pohľadávok voči žalobcovi z titulu nároku na náhradu nákladov za stratu času v sume 2 668,36 eura v súvislosti s vykonanými úkonmi právnej služby v prospech žalobcu mimo sídla jeho kancelárie a z titulu náhrady hotových nákladov vzniknutých mu v súvislosti s vykonaním uvedených úkonov právnej služby v sume 1 885 eur a započítal ich voči nárokom žalobcu uplatneným v tomto konaní, a to vo výške v akej sa vzájomne kryjú a ku dňu, kedy sa stretli.

12. Vyjadrenie žalobcu k veci zo dňa 25.10.2023 bolo žalovanému doručené dňa 21.11.2023. Vyjadrenie žalovaného k veci zo dňa 14.11.2023 bolo žalobcovi doručené dňa 16.07.2025. Ďalšie vyjadrenia strán k predmetnej veci súdu doručené neboli.

13. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj ako „odvolací súd“) bez nariadenia pojednávania, pred vecným preskúmaním odvolania podaného žalovaným dospel k záveru, že odvolanie žalovaného podané na Mestskom súde Bratislava III dňa 12.07.2023 je potrebné ako oneskorene podané odmietnuť.

14. Odvolací súd uvádza, že na to, aby došlo k vecnému pojednaniu odvolania odvolacím súdom, odvolanie musí spĺňať všetky zákonom predpísané podmienky prípustnosti tohto riadneho opravného prostriedku. Jednou z objektívnych podmienok prípustnosti odvolania je včasnosť jeho podania.

15. Podľa § 105 ods. 1 CSP, súd doručuje písomnosť na pojednávaní alebo pri inom úkone súdu; tým nie je dotknutá povinnosť súdu doručovať písomnosť do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu.

16. V zmysle ustanovenia § 105 ods. 1 CSP sa doručovanie do elektronickej schránky riadi osobitným predpisom, ktorým je zákon č. 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „zákon o e-Governmente“).

17. Podľa § 32 ods. 5 písm. b/ bod 1 zákona o e-Governmente, elektronická úradná správa vrátane všetkých elektronických dokumentov sa považuje za doručeníu, ak je adresátom iná osoba ako orgán verejnej moci, a ak sa doručuje do vlastných rúk, momentom uvedeným na elektronickej doručenke alebo márnym uplynutím úložnej lehoty podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel.

18. Podľa § 32 ods. 9 zákona o e-Governmente, ak k elektronickému doručeniu dôjde v deň štátneho sviatku alebo v deň pracovného pokoja, lehota na konanie alebo na vykonanie úkonu, ktorej začiatok je spojený s okamihom elektronického doručenia, začne plynúť najbližší nasledujúci pracovný deň; to neplatí, ak osobitný predpis ustanovuje alebo z povahy konania alebo úkonu vyplýva, že orgán verejnej moci alebo iná osoba sú povinní konať aj v deň, ktorý je štátnym sviatkom, alebo v deň pracovného pokoja.

19. Podľa § 117 CSP, lehota je súdom alebo zákonom ustanovený časový úsek na vykonanie úkonu.

20. Podľa § 121 ods. 1 CSP, lehota podľa tohto zákona môže byť určená podľa hodín, dní, týždňov, mesiacov a rokov.

21. Podľa § 121 ods. 2 CSP, do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty.

22. Podľa § 121 ods. 4 CSP, ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

23. Podľa § 121 ods. 5 CSP, lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

24. Podľa § 362 ods. 1 CSP, odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

25. Podľa § 362 ods. 2 CSP, odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde.

26. Podľa § 362 ods. 3 CSP, odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty podľa odseku 1 preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia.

27. Podľa § 362 ods. 4 CSP, odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na nepríslušnom súde preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením o súde príslušnom na podanie odvolania. To platí aj vtedy, ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o súde príslušnom na podanie odvolania.

28. Podľa § 386 písm. a/ CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene.

29. Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie č.k. B1-25Cb/29/2021-351 zo dňa 23.06.2023, obsahovalo správne poučenie o prípustnosti odvolania a o možnosti jeho podania v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Mestskom súde Bratislava III, bolo riadne doručené právnomu zástupcovi žalovaného do elektronickej schránky dňa 26.06.2023 (pondelok, pracovný deň) v súlade s § 32 ods. 5 písm. b/ bod 1 zákona o e-Governmente, ktorú skutočnosť mal preukázanú z doručky (č.l. 367 s. sp.). V súlade s § 32 ods. 9 zákona o e-Governmente, nasledujúci deň po doručení napadnutého rozhodnutia, t.j. odo dňa 27.06.2023 (utorok, pracovný deň) začala plynúť 15-dňová lehota na podanie odvolania, ktorej posledný deň pripadol na deň 11.07.2023 (utorok, pracovný deň). Dňa 11.07.2023 v zákonom stanovenej lehote doručil žalovaný e-mailom proti napadnutému rozsudku odvolanie, avšak nepríslušnému súdu Mestskému súde Bratislava IV (č.l. 372, 406 s. sp.).

Dňa 12.07.2023 doručil žalovaný e-mailom odvolanie proti napadnutému rozsudku aj príslušnému súdu Mestskému súdu Bratislava III, avšak už oneskorene po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania (č.l. 378 s. sp.).

30. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že pre zachovanie lehoty na podanie odvolania nie je rozhodujúci okamih odoslania e-mailu, ale okamih doručenia e-mailovej správy súdu, a to i keď sa tak stalo po úradných hodinách súdu (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/12/2016 zo dňa 31.01.2017). V danom prípade žalovaný podal odvolanie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, keďže napriek riadnemu poučeniu o tom, na ktorý súd a v akej lehote je potrebné odvolanie podať, odvolanie nepodal do 15 dní od doručenia rozsudku ani na Mestský súd Bratislava III, ani na odvolací súd. Dňa 11.07.2023 o 23:54 hod. doručil prvé odvolanie e-mailom nepríslušnému súdu Mestskému súdu Bratislava IV (č.l. 372, 406 s. sp.), ktoré odvolanie dňa 12.07.2023 o 7:10 hod. tento nepríslušný súd preposlal príslušnému súdu Mestskému súdu Bratislava III. Dňa 12.07.2023 o 0:00 hod. doručil žalovaný e-mailom v poradí druhé odvolanie príslušnému súdu Mestskému súdu Bratislava III, avšak vzhľadom k tomu, že žalovaný prevzal napadnutý rozsudok dňa 26.06.2023, zákonná lehota na podanie odvolania mu uplynula dňom 11.07.2023, z ktorého dôvodu druhé odvolanie nemá účinky včas podaného odvolania. Žalovaný podal v poradí prvé odvolanie síce v zákonnej lehote, avšak na nepríslušný súd, ktorý ho neodovzdal a objektívne ani nemohol príslušnému súdu v zákonom stanovenej 15 - dňovej lehote, ako ani orgánu, ktorý má povinnosť podanie doručiť, už vzhľadom na dátum a hodinu doručenia odvolania nepríslušnému súdu dňa 11.07.2023 o 23:54 hod., t.j. 6 minút pred uplynutím zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania a v poradí druhé odvolanie síce doručil súdu príslušnému, avšak po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na jeho podanie. Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie obsahovalo správne poučenie o súde príslušnom na podanie odvolania ako aj o lehote, v ktorej je ho možné podať, v danom prípade nejde o niektorý z prípadov predpokladaných § 362 CSP, pri ktorých platí fikcia včasnosti podania opravného prostriedku, i keď je tento adresovaný nepríslušnému súdu alebo je podaný po uplynutí zákonom stanovenej 15 - dňovej lehoty na jeho podanie. Odvolací súd uvádza, že následné podanie odvolania žalovaným dňa 19.07.2023 v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu je za vyššie uvedenej situácie neskoro podaného odvolania bez právnej relevancie.

Odvolací súd tak dospel k záveru, že odvolanie žalovaného podané na Mestskom súde Bratislava III dňa 12.07.2023 bolo podané na príslušný súd po uplynutí zákonnej 15 - dňovej lehoty na podanie odvolania, a preto odvolací súd odvolanie žalovaného podľa § 386 písm. a/ CSP ako oneskorene podané odmietol, a to bez skúmania opodstatnenosti jeho námietok uvedených v odvolaní.

31. V súvislosti s vyššie uvedeným odvolací súd dodáva, že Civilný sporový poriadok v § 362 zakotvuje lehotu, v ktorej môže byť odvolanie účinne podané. V rámci tejto lehoty sa rozlišuje jej dĺžka a začiatok jej plynutia. Pre začatie plynutia odvolacej lehoty je rozhodujúce riadne a v súlade s právnymi predpismi vykonané doručenie rozhodnutia. Odvolacia lehota je procesnou lehotou, čo znamená, že začína plynúť dňom, ktorý nasleduje po dni, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, t.j. po dni doručenia rozhodnutia. Pre zachovanie tejto procesnej lehoty postačuje, ak je odvolanie podané v posledný deň lehoty osobne na súde alebo odovzdané orgánu, ktorý je povinný ho doručiť, alebo ak je podanie urobené v posledný deň lehoty elektronickejšími prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času. Odvolacia lehota je lehotou zákonnou, čo znamená, že ju nemožno ani dohodou strán, ani rozhodnutím súdu predĺžiť. Výnimky z jej dĺžky pripúšťa len zákon pri pochybení v poučení zo strany súdu. Dĺžka odvolacej lehoty je 15 dní bez ohľadu proti akému rozhodnutiu sa podáva a začína plynúť od doručenia rozhodnutia, pričom každej strane sa počíta samostatne odo dňa, keď jej bolo rozhodnutie doručené. Pre zachovanie lehoty je rozhodujúce podanie odvolania na príslušný súd. Je ním súd prvej inštancie, ktorého rozhodnutie sa napáda odvolaním a takisto je ním aj odvolací súd, t.j. súd funkčne príslušný podľa § 34 CSP. Za účinne podané sa považuje aj odvolanie podané na nepríslušný súd, ak je splnená jedna z dvoch podmienok zakotvených v § 362 ods. 4 CSP. Prvou podmienkou je, že odvolateľ podá odvolanie na ten súd, ktorý je nesprávne uvedený v poučení o odvolaní v predmetnom rozhodnutí. Druhou podmienkou je, ak rozhodnutie neobsahuje žiadne poučenie o tom, ktorý súd je príslušný na podanie odvolania, v takom prípade možno podať odvolanie na ktorýkoľvek súd. Ak odvolateľ podá odvolanie nepríslušnému súdu (okrem uvedených výnimiek), nemá odvolanie účinky riadne a včas podaného odvolania, pokiaľ v lehote, ktorá plynie odvolateľovi na podanie odvolania ho tento nepríslušný súd neodovzdal príslušnému súdu alebo orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť v zmysle § 107 CSP, t.j.

napr. poštovému podniku, súdному doručovateľovi, Zboru väzenskej a justičnej stráže a podobne (viď R 23/1986, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoZm/3/2020 zo dňa 26.10.2021).

32. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v zmysle § 34 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalobcu podané na Mestskom súde Bratislava III dňa 10.07.2023 nie je dôvodné.

33. Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

34. Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

35. Podľa § 2 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí právnych služieb môže advokát dohodnúť s klientom spôsob a výšku zmluvnej odmeny. Výška zmluvnej odmeny nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi.

36. Podľa § 2 ods. 2 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., zmluvná odmena sa určuje
a/ súčinom počtu hodín účelne vynaložených na vybavenie veci a hodinovej sadzby (hodinová odmena),
b/ paušálnou sumou (paušálna odmena),
c/ podielom na hodnote veci (podielová odmena),
d/ tarifnou odmenou dohodnutou inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny.

37. Podľa § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu.

38. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

39. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

40. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu, napadnutým rozsudkom a s konaním pred súdom prvej inštancie, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s odvolaním žalobcu a vyjadrením žalovaného k odvolaniu žalobcu, odvolací súd konštatuje vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. a súladnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP s tým, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejмый myšlienkový postup súdu prvej inštancie vedúci k ustáleným skutkovým a právnym záverom premietnutým do výrokovej časti napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie sa dostatočným, náležitým, zrozumiteľným a vecne správnym spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

41. Vzhľadom k tomu, že sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k napadnutému výroku III., obmedzil sa v odôvodnení tohto rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k napadnutému výroku III. (§ 387 ods. 2 CSP).

42. Predmetom sporu bol nárok žalobcu/klienta voči žalovanému/advokátovi na vrátenie časti plnenia zaplateného žalovanému za poskytnuté právne služby z titulu bezdôvodného obohatenia v sume 12 963,77 eura s príslušenstvom (46 120 - 33 156,23 = 12 963,77 eura). Žalobca tvrdil, že od účinnosti zmluvy zaplatil žalovanému formou zálohových platieb sumu 46 120 eura vrátane DPH, pričom podielová odmena žalovaného za poskytnuté právne služby mala zodpovedať len sume 33 156,23 eura (v zmysle zmluvy 8,5 % zo sumy 390 073,35 eura, t.j. z čiastky získanej mimosúdnym vyriešením sporu so

spoločnosťou Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o.). V priebehu konania zobral žalobca žalobu v časti o zaplatenie sumy 4 920 eur späť a tvrdil, že eviduje voči žalovanému peňažnú pohľadávku v sume 8 043,77 eura, t.j. $46\,120 - 4\,920 = 41\,200$ (poskytnuté plnenie klientom advokátovi) - 33 156,23 (nárok na podielovú odmenu advokáta) = 8 043,77 eura (bezodôvodné obohatenie). Žalovaný v konaní namietal, že má nárok na podielovú odmenu vo výške 8,5 % zo sumy 390 073,35 eura, t.j. v sume 33 156,23 eura, a že má ako platca DPH nárok k podielovej odmene v sume 33 156,23 eura pripočítať si DPH v sume 6 631,25 eura, teda že má voči žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 39 787,48 eura, a zároveň si v konaní uplatnil kompenzačnú námietku „in eventum“ v sume 8 143,26 eura.

43. Súd prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy 4 920 eur konanie zastavil (výrok I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 412,52 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 412,52 eura od 14.05.2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.) a žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok IV.). Súd prvej inštancie dôvodil k napadnutému výroku III., že z potvrdenia o transakcii mal preukázané, že žalobca zaplatil žalovanému sumu 41 200 eur, čo je možné vyvodiť z tabuľky žalobcu, kedy uhradil jednotlivé sumy a porovnania zúčtovania transakcií v banke. V zmysle zmluvy vznikol žalovanému nárok na podielovú odmenu vo výške 8,5 % zo sumy 390 073,35 eura, čo predstavuje sumu 33 156,23475 eura. Súd zastával názor, že k tejto sume je potrebné pripočítať DPH, pretože podľa zmluvy je žalovaný platcom DPH s tým, že zvýšenie podielovej odmeny o DPH vyplýva aj z § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., podľa ktorého ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty. Žalovaný tak prijal sumu 41 200 eur, pričom nárok v zmysle zmluvy mu vznikol len v sume 39 787,48 eura. Rozdiel týchto súm je suma 1 412,52 eura, ktorá predstavuje bezodôvodné obohatenie na strane žalovaného, nakoľko je plnením bez právneho dôvodu.

44. Úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu napadnutého výroku III. Odvolací súd vec posudzoval v zmysle odvolacích námietok uvedených v odvolaní podanom žalobcom voči napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie.

45. V konaní bolo nesporné, že medzi žalobcom ako klientom a žalovaným ako advokátom bola dňa 01.12.2017 uzatvorená zmluva o poskytnutí právnych služieb, na ktorej základe poskytol žalovaný žalobcovi právne služby pri uplatňovaní nárokov žalobcu voči spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o.. V zmluve sa dohodli, že ak bude spor žalobcu so spoločnosťou Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. ukončený mimosúdnym vyrovnaním v prospech žalobcu, má žalovaný nárok na podielovú odmenu vo výške 8,5 % z čiastky, ktorú žalobca získa mimosúdnym vyriešením sporu od spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o.. Rovnako nebolo sporné, že zo strany spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. boli v prospech žalobcu uhradené sumy 62 073,35 eura a 328 000 eur, t.j. celkovo suma 390 073,35 eura.

46. V konaní bolo sporné, či žalovanému v zmysle zmluvy vznikol nárok na podielovú odmenu vo výške 8,5 % zo sumy 390 073,35 eura, čo predstavuje sumu 33 156,23 eura, a či má ako platca DPH nárok k podielovej odmene v sume 33 156,23 eura pripočítať si DPH v sume 6 631,25 eura.

47. Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci.

48. K odvolacej námietke žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že nemožno bez dôkladného preskúmania obsahu zmluvy automaticky pripustiť aplikáciu § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. na zmluvný vzťah sporových strán, nakoľko by to nezodpovedalo dohode strán vyjadrenej v zmluve, a že odmietnuť mu poskytnúť súdnu ochranu by bolo s ohľadom na skutočnosť, že nemá žiadne právne vzdelanie nespravodlivé a neprimerane prísne odvolací súd uvádza, že strany sporu uzatvorili dňa 01.12.2017 zmluvu o poskytnutí právnych služieb, na ktorej základe poskytol žalovaný žalobcovi právne služby pri uplatňovaní nárokov žalobcu voči spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o.. V zmluve sa strany sporu dohodli, že v prípade, že spor so spoločnosťou Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. bude ukončený mimosúdnym vyrovnaním v prospech žalobcu, má žalovaný nárok na podielovú odmenu vo výške 8,5 % z čiastky, ktorú získa klient mimosúdnym vyriešením sporu od spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. (viď Čl. IV ods. 1 zmluvy). V konaní nebolo sporné, že zo strany spoločnosti Aqua Wellness Trnava, spol. s r.o. boli v prospech žalobcu uhradené sumy 62 073,35 eura a 328 000 eur, t.j. celkovo suma vo výške

390 073,35 eura. V zmysle zmluvy tak vznikol žalovanému nárok na podielovú odmenu vo výške 8,5 % zo sumy 390 073,35 eura, čo predstavuje sumu 33 156,23 eura. Ďalej z obsahu zmluvy vyplýva, že zmluvné strany si pri podpise zmluvy boli vedomé, že na ich vzájomné práva a povinnosti sa primerane vzťahujú najmä § 566 a nasl. ObZ, príslušné ustanovenia zákona o advokácii a ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (viď Čl. VI ods. 3 zmluvy, č.l. 12 s. sp.). Žalovaný tak má nárok na zvýšenie podielovej odmeny o DPH, nakoľko je platcom DPH (viď Čl. IV ods. 3 zmluvy) a v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., ak je advokát platiteľom DPH, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o DPH. Odmenou podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. je aj zmluvná odmena určená podielom na hodnote veci, teda podielová odmena (viď § 2 ods. 2 písm. d/ vyhlášky), a preto sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalovanému vznikol v zmysle zmluvy nárok na zaplatenie sumy 33 156,23 eura zvýšenej o DPH, teda na zaplatenie sumy 39 787,48 eura (33 156,23 eura + 6 631,25 eura/20% DPH = 39 787,48 eura). Vzhľadom k tomu, že žalovaný prijal od žalobcu za poskytnuté právne služby sumu 41 200 eur, pričom nárok na odmenu v zmysle zmluvy mu vznikol len v sume 39 787,48 eura, žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi rozdiel týchto súm vo výške 1 412,52 eura, ktorý predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, nakoľko je plnením bez právneho dôvodu.

Odvolací súd v súvislosti s argumentáciou žalovaného, že nemá právne vzdelanie poukazuje na to, že v zmluve o poskytnutí právnych služieb zmluvné strany vyhlásili, že si zmluvu prečítali, jej obsahu porozumeli a na znak toho, že obsah tejto zmluvy zodpovedá ich skutočnej a slobodnej vôli, ju vlastnoručne podpísali (viď Čl. VI ods. 7 zmluvy, č.l. 12 s. sp.).

Odvolací súd túto odvoláciu námietku žalobcu preto považuje za nedôvodnú.

49. Žalovaný si uplatnil v rámci vyjadrenia k veci v odvolacej duplike z procesnej opatrnosti právo na započítanie svojich pohľadávok voči žalobcovi z titulu nároku na náhradu nákladov za stratu času v sume 2 668,36 eura v súvislosti s vykonanými úkonmi právnej služby v prospech žalobcu mimo sídla jeho kancelárie a z titulu náhrady hotových nákladov vzniknutých mu v súvislosti s vykonaním uvedených úkonov právnej služby v sume 1 885 eur a započítal ich voči nárokom žalobcu uplatneným v tomto konaní, a to vo výške v akej sa vzájomne kryjú a ku dňu, kedy sa stretli. K uplatnenému započítaniu pohľadávok žalovaného v sume 2 668,36 eura z titulu nároku na náhradu nákladov za stratu času a v sume 1 885 eur z titulu náhrady hotových nákladov voči pohľadávke žalobcu odvolací súd uvádza, že žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie predložil zoznam 45 služobných ciest vykonaných v záujme žalobcu za účelom osobných jednaní alebo účasti na pojednávaní s tým, že nárok na náhrady za tieto služobné cesty nijako bližšie nešpecifikoval, ani nevyčíslil. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že procesná obrana žalovanej strany, ktorá spočíva v kompenzačnej námietke, predstavuje právny úkon s hmotnoprávnymi následkami. Započítanie ako každý právny úkon musí byť zrozumiteľný a určitý a z prejavu vôle veriteľa musí predovšetkým vyplývať, ktorú určitú pohľadávku alebo viac pohľadávok a v akej výške chce započítať voči inej alebo viacerým pohľadávkam, ktoré má dlžník v právnej pozícii veriteľa voči nemu. Vyššie uvedenú procesnú obranu započítania žalovaný neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie, ale túto procesnú obranu uplatnil až v odvolacom konaní, ktoré skutkové tvrdenia sú tak novotou v odvolacom konaní, ktorej prípustnosť v zmysle § 366 CSP žalovaný v konaní tiež nepreukázal, preto na ne odvolací súd nemohol prihliadnuť a bližšie sa nimi zaoberať.

Odvolací súd zdôrazňuje, že prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky, pričom strany sú povinné uplatniť ich včas (nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania), najneskôr však do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Podľa § 384 ods. 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie len za podmienok uvedených v § 366 CSP. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje strane sporu prednášať nové skutočnosti a dôkazy len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, týkajú sa vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu alebo má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V ostatných prípadoch prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné v odvolacom konaní uplatniť.

50. Nad rámec odvolací súd dodáva, že odvolanie žalovaného podané na Mestskom súde Bratislava III dňa 12.07.2023 bolo odmietnuté ako oneskorene podané a teda nedošlo k jeho vecnému prejednaní, a preto procesnú obranu započítania pohľadávok žalovaným posudzoval odvolací súd v rámci rozhodovania o odvolaní podanom žalobcom s poukazom na článok 16 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého v konaní o opravnom prostriedku nemôže byť rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila.

51. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd konštatuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

52. Odvolanie žalovaného podané na Mestskom súde Bratislava III dňa 12.07.2023 bolo podané po uplynutí zákonnej 15 - dňovej lehoty na podanie odvolania, preto ho odvolací súd v súlade s ustanovením § 386 písm. a/ CSP odmietol ako oneskorene podané (výrok I. tohto rozhodnutia).

53. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v podanom odvolaní na Mestskom súde Bratislava III dňa 10.07.2023 relevantným spôsobom nespochybnil ani nevyvrátil podstatné závery súdu prvej inštancie premietnuté do napadnutého výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd, ktorý je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. z dôvodu jeho vecnej správnosti podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdil (výrok II. tohto rozhodnutia).

54. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania vzhľadom na skutočnosť, že pomer úspechu a neúspechu strán sporu bol v predmetnom odvolacom konaní rovnaký, nakoľko obe strany boli v súvislosti so svojím odvolaním podaným proti napadnutému rozhodnutiu neúspešné a úspešné boli v odvolacom konaní v súvislosti s odvolaním podaným protistranou (výrok III. tohto rozhodnutia).

55. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných v § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/ a e/ CSP).